22/02/2019

Ομιλία εις την Κυριακή του Ασώτου

/ Γνώμες

Ὁσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ἰδού εὐαγγέλιο πού ἀφορᾶ στό νοῦ καί τό σῶμα τοῦ καθενός μας. Εἶναι τό εὐαγγέλιο τῆς εὐσπλαχνίας. Εἶναι **ἡ θαυμαστή παραβολή τοῦ Σωτῆρος, στήν ὁποία ἀπεικονίζεται ὁλόκληρη ἡ ζωή μας**. Ἡ δική μου, ἡ δική σου, τοῦ καθενός ἀνθρωπίνου ὄντος ἐπάνω στήν γῆ. Ὅλους τούς ἀφορᾶ τό σημερινό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ὅλους.

Ὁ ἄνθρωπος! Αὐτός ὁ θεϊκός πλοῦτος ἐπάνω στήν γῆ! Κύτταξε τό σῶμα του, τό μάτι, τό αὐτί, τήν γλώσσα. Τί θαυμαστός πλοῦτος. Τό μάτι! Ὑπάρχει τίποτε πιό τέλειο πού νά ἠμπορῇ ὁ ἄνθρωπος νά ἐπινοήσῃ σ' αὐτόν τόν κόσμο; Κι ὅμως, τό μάτι αὐτό τό ἐδημιούργησε ὁ Κύριος, ὅπως καί τήν ψυχή καί τό σῶμα. Ἡ ψυχή μάλιστα εἶναι ὁλόκληρη ἐξ οὐρανοῦ. Ὁποῖος πλοῦτος! Τό σῶμα! Θαυμαστός θεῖος

πλοῦτος πού σοῦ δόθηκε γιά τήν αἰωνιότητα καί ὄχι μόνο γιά τήν πρόσκαιρη αὐτή γήινη ζωή. Καί ψυχή δοσμένη γιά τήν αἰωνιότητα.

Ἀκούσατε τί εὐαγγελίζεται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος σήμερα. «Τό δέ σῶμα τῷ Κυρίῳ» (Α΄ Κορ. 6, 13). **Ὁ Κύριος ἔπλασε τό ἀνθρώπινο σῶμα γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τήν ἀθανασία, γιά τήν καθαρότητα. Τό ἔπλασε γιά τήν αἰώνια ἀλήθεια, γιά τήν αἰώνια δικαιοσύνη καί γιά τήν αἰώνια ἀγάπη: ὅπως τό σῶμα, ἔτσι καί τήν ψυχή. Ὅλα αὐτά εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἀνεκδιήγητα καί μεγάλα καί πλούσια, καί –τό πιό σπουδαῖο– ἀθάνατα καί αἰώνια δῶρα τοῦ Θεοῦ.**

Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τί κάνομε μ’ ὅλα αὐτά τά δῶρα; Τί οἰκοδομοῦμε μέ αὐτά; Παραδίδουμε τό σῶμα στίς ἡδονές καί στά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, καί τήν ψυχή στούς ἀκαθάρτους λογισμούς, τίς ἀκάθαρτες ἐπιθυμίες, τίς ἀκάθαρτες ἡδονές. Διά τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ ψυχή καί τό σῶμα ἀπομακρύνονται ἀπό τόν Θεό, φεύγουν ἀπό τό Θεό, φεύγουν «εἰς χώραν μακράν». Τίνος εἶναι αὐτή ἡ «μακρυνή χώρα;»

Ἀκούσατε ποῦ ὁ ἄσωτος υἱός βόσκει χοίρους. Στήν χώρα τοῦ διαβόλου. Στήν χώρα, ὅπου ὁ διάβολος ἔχει ἐξουσία πάνω στόν ἄνθρωπο διά τῶν παθῶν, διά τῶν ἁμαρτιῶν, καί τόν κρατάει σέ φρικτή τρέλλα, στόν παραλογισμό καί τήν παραφροσύνη.

Λοιπόν, ἡ ἁμαρτία; **Κάθε ἁμαρτία εἶναι τρέλλα. Καί ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι πάντα μέσα σ’ αὐτή τήν τρέλλα, μέχρις ὅτου συναντηθῆ μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καί θά συναντηθῇ μέ τήν μετάνοια.**

Ἀκούσατε πῶς ὁ ἄσωτος υἱός, αἰσθανόμενος τί σημαίνει ζωή μέσα στήν ἁμαρτία, ζωή μέσα στίς ἡδονές καί τά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, λέγει: «Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγώ δέ λιμῷ ἀπόλλυμαι» σέ ξένη καί μακρυνή χώρα. «Ἀναστάς πορεύσομαι πρός τόν πατέρα μου». Σηκώθηκε καί πῆγε πρός τόν πατέρα. Καί ὁ οὐράνιος Πατήρ, ὁ Θεός καί Ἐλεήμων Κύριος, «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐσπλαγχνίσθη καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν», ἐνῶ συγχρόνως ὁ υἱός μέ λυγμούς ἔλεγε: «πάτερ ἥμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου, οὐκέτι εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός σου». Ἁμάρτησα στόν οὐρανό καί σ’ ὅλα τά ἀστέρια. Ὅλα τά ἐμόλυνα μέ τό πύον τῶν παθῶν μου, καί μέ τό σκοτάδι τῶν παθῶν μου τά ἠμαύρωσα ὅλα. «Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου»! Φεύγοντας ἀπό σένα, σέ ποιόν προσκολλήθηκα; Δίπλα σέ ποιόν ἤμουν; Τίνος χοίρους ἐγώ ἔβοσκα; Τοῦ διαβόλου! Ἐγώ διαβολοποίησα τήν ψυχή μου, τήν ὁποία ἐσύ μοῦ ἔδωσες νά γίνῃ ἁγία καί ἀθάνατη. Ἐγώ ἐβρώμισα τό σῶμα, ἐθανάτωσα τό σῶμα, ἐξαθλίωσα τό σῶμα!

Ὅταν ὁ ἄσωτος υἱός «ἦλθεν εἰς ἑαυτόν» –ἀφοῦ ἦταν ἐκτός ἑαυτοῦ, στήν τρέλλα, στίς ἡδονές καί στά πάθη αὐτοῦ τοῦ κόσμου– διά τῆς μετανοίας ἔτρεξε πρός τόν πατέρα. Καί ὁ πατέρας τόν ἀγκαλιάζει καί τόν φιλεῖ. Δέν εἶχε τελειώσει ἀκόμη ὁ υἱός τήν ἐξομολόγησί του, δέν εἶχε ἐκφράσει ἀκόμη τήν ἐπιθυμία του νά τόν δεχθῇ ὁ πατέρας του σάν δοῦλο, καί ὁ πατέρας λέγει στούς ὑπηρέτες του: «Φέρετε τήν στολή τήν πρώτη καί ἐνδύσατέ τον καί δῶστε δακτυλίδι στό χέρι του καί ὑποδήματα στά πόδια του καί ἀφοῦ φέρετε τόν μόσχο τόν σιτευτό, σφάξτε τον γιά νά φάγωμεν καί εὐφρανθῶμεν».

Γιά πιό λόγο εὐφραίνεται ὁ οὐρανός; Γιά ποιό λόγο ὁ Θεός εὐφραίνεται στόν οὐρανό; Γιά ποιό λόγο εὐφραίνονται οἱ ἄγγελοι; Σέ ποιόν ὁ Κύριος λέγει νά εὐφρανθῶμεν; Στούς ἀγγέλους!

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος χάθηκε μέσα στίς ἁμαρτίες, θυμήθηκε ὅτι ἦταν ἀδελφός τῶν ἀγγέλων καί ἔσπευσε πρός τόν οὐρανό. **«Ἥμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου».** Ἁμάρτησα στούς ἀγγέλους, στούς ἀρχαγγέλους. Ἐγώ ἐδιαβολοποίησα τόν ἑαυτό μου. Ἔρριξα τόν ἑαυτό μου στήν ἀγέλη τῶν χοίρων, στήν ἀγέλη τῶν παθῶν. Καί νά, τώρα εἶμαι ὅλος ξεσχισμένος, ὅλος κουρελιασμένος. Καί ἡ ψυχή καί τό σῶμα κουρελιασμένα. Ὅλα ἐξαθλιωμένα.

Λοιπόν, τί εἶναι μετάνοια; Ὁ Κύριος τρέχει νά συναντήσῃ τόν μετανοήσαντα υἱό. Τόν ἀγκαλιάζει καί τόν ἀσπάζεται καί ὅλος ὁ οὐρανός συγκινεῖται. Ὅλοι οἱ ἄγγελοι εὐφραίνονται. «Καί ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι» ἀναφέρεται στήν θαυμαστή περικοπή τοῦ Σωτῆρος. Γιά ποιό λόγο χαίρεσθε ἐσεῖς ἅγιοι ἄγγελοι, ἅγιοι ἀρχάγγελοι; Ἐσεῖς, οἱ ὁποῖοι παντοτινά πενθῆτε γιά τόν γήινο αὐτό κόσμο βλέποντας τά δικά σας πεσμένα ἀδέλφια, τούς ἀνθρώπους, πῶς πνίγονται μέσα στίς ἁμαρτίες καί τίς ἡδονές καί τά πάθη καί τούς διαφόρους θανάτους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιατί εὐφραίνεσθε; «Εὐφραινόμαστε γιά τήν ἀνάστασι, τήν ζωοποίησι τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ μας ἀνθρώπου, ὅτι νεκρός ἦν καί ἀνέζησε». **Νεκρός ἦταν ὁ ἄσωτος υἱός, ὅταν ἦταν μακράν τοῦ Θεοῦ, τῆς πηγῆς τῆς Ζωῆς, μακρυά ἀπό τόν οὐρανό.** Ἰδού, ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν φαίνεται [ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου] στά μάτια ὅλων τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις γι' αὐτό χαίρονται, «ὅτι ἀπολωλώς ἦν καί εὑρέθη». Πράγματι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέσα στίς ἁμαρτίες καί τά πάθη, χάνει τόν ἑαυτό του, δηλαδή δέν ἔχει αὐτογνωσία, εἶναι ἐκτός ἑαυτοῦ.

«Εἰς ἑαυτόν δέ ἐλθών», λέγει ὁ Σωτήρ. **Ὁ ἄνθρωπος συνέρχεται, ὅταν σκεφθῇ τίνος εἶναι, δηλ. τοῦ Θεοῦ.** Τό σῶμα σου τίνος εἶναι; Τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχή καί αὐτή τοῦ Θεοῦ. Ὅλα δῶρα, δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἐγώ, ποιός εἶμαι σάν ἄνθρωπος; Τοῦ Θεοῦ, ὅλος τοῦ Θεοῦ! Τό σῶμα μου εἶναι δοξασμένο ἀπό τόν Θεό. Γι' αὐτό τό

ἐδημιούργησε ὁ Θεός, λέγει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Καί τό σῶμα γιά τόν Κύριο, καί ἡ ψυχή γιά τόν Κύριο. **Δοξάζομε τόν Κύριο καί μέ τό σῶμα καί μέ τήν ψυχή.** Τοῦ Θεοῦ εἶναι καί τό ἕνα καί τό ἄλλο. Μή νομίζεις ὅτι εἶναι τίποτε δικό σου, ὄχι. Ὅλα εἶναι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Καί σύ εἶσαι αἰωνίως τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τότε μόνο, ὅταν ἐσύ τό συνειδητοποιῇς.

Λοιπόν ἡ ἁμαρτία; Δέν ἐπιτρέπει ὁ διάβολος στόν ἄνθρωπο νά συναισθανθῇ ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ διάβολος ἐξουσιάζει μέ τήν καρδιά καί δέν ἀφήνει στόν ἄνθρωπο νά σκεφθῇ τόν Θεό, νά θυμηθῇ, ὅτι εἶναι υἱός τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶναι πλούσιος, ἀνεκδιήγητα πλούσιος. Ὅτι αὐτός εἶναι ἀδελφός τῶν ἁγίων ἀγγέλων. Ὁ διάβολος ὅλα τά σκοτίζει, ὅλα τά ἀπομακρύνει ἀπό τόν ἄνθρωπο, τά διαστρεβλώνει, καί τοῦ δίνει ψεύτικες ἡδονές μέσω τῶν ἁμαρτιῶν. Πράγματι ἔχει δίκαιο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέει στόν Ἅγιο Ἐπίσκοπο καί μαθητή του, Ἀπόστολο Τίτο: «ἦμεν γάρ ποτέ καί ἡμεῖς ἀνόητοι» (Τίτ γ΄, 3) Κοιτάξτε τί λέει ὁ Ἀπόστολος. Πότε Ἅγιε Ἀπόστολε; Ὑποδουλωμένοι στίς διάφορες ἐπιθυμίες καί στά διάφορα πάθη, τότε εἴμασταν τρελλοί καί ἀνόητοι.

Δέν θέλει ὁ Κύριος διά τῆς βίας νά σέ ἀναστήση ἐκ τῶν θανάτων σου, νά σέ ἁρπάξη ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἐσύ πρέπει πρῶτος νά τό πῆς στόν ἴδιο: «Κύριε, αὐτή ἡ ἁμαρτία μέ βασανίζει. Δέν τήν θέλω, ἔχει ὅμως ἐξουσία ἐπάνω μου. Ἐλευθέρωσε μέ!» Τότε γίνεται θαῦμα. Πάντα. **Ποτέ ὁ Κύριος δέν ἀφήνει χωρίς ἀπάντησι τήν προσευχή, ἔστω καί τοῦ μεγαλυτέρου ἁμαρτωλοῦ. Δέν ὑπάρχει φρικτή ἁμαρτία γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνεῖ ἐπάνω στή δική του συνείδηση, ἐπάνω στή ζωή του**. Ξέρει ὁ ἄνθρωπος, ὅτι μετά τήν προσέλευση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ὅτι δέν ὑπάρχη ἁμαρτία, ἀπό τήν ὁποία ὁ Κύριος δέν μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώση. Δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά νικήση, δέν ὑπάρχει ἁμαρτία, τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά διώξη. Ὁ Κύριος δίνει τήν δύναμη. Μόνο κάνε τήν ἀρχή. Μόνο ἀναβόησε, ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός: **«Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου». Ὅταν ἁμαρτάνης, ἁμαρτάνης ὄχι μόνο στόν Θεό, ἀλλά σ' ὅλα τά οὐράνια κτίσματα, σ' ὅλα τά ἐπίγεια κτίσματα. Ἁμαρτάνεις στά πουλιά, ἁμαρτάνης στά λουλούδια, τά δένδρα. Ἁμαρτάνεις σ' ὅλα τά ζωντανά ὄντα. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πραγματικά φοβερή, ἄνευ τῆς μετανοίας. Τόσο φοβερή, ὥστε νά σκοτώνη καί νά ρίχνη σ' ἑκατό θανάτους.** Νά ρίχνη στήν ἀγκαλιά τοῦ διαβόλου καί στήν αἰώνια φρικωδεστάτη κόλαση. Χωρίς ἀμφιβολία. Γι' αὐτό ὁ Θεός ἦλθε σ' αὐτόν τόν κόσμο. Νά ἐξολοθρεύση τόν φοβερό δράκοντα, ὁ ὁποῖος λέγεται ἁμαρτία. **Ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί μᾶς ἔδωσε ὅλα τά μέσα νά ἐξολοθρεύσομε τήν ἁμαρτία, τήν κάθε ἁμαρτία. Ἐδημιούργησε τήν Ἐκκλησία Του ἐπάνω στή γῆ καί τῆς ἔδωσε ὅλες τίς οὐράνιες δυνάμεις, γιά νά νικᾶμε καί ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ὅλες τίς ἁμαρτίες, ὅλους τους θανάτους μέσα μας καί γύρω μας.**

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τά θαυμαστά Ἅγια Μυστήρια. Τό ἅγιο Βάπτισμα, τή Θεία Κοινωνία, τά ὁποία ἐξολοθρεύουν τήν ἁμαρτία. Μᾶς ἔδωσε καί τίς θαυμάσιες ἀρετές, πίστη, ἐλπίδα, ἀγάπη, προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνία, πραότητα καί ὅλες τίς ὑπόλοιπες εὐαγγελικές ἀρετές. **Γι' αὐτό δέν ὑπάρχει ἀπόγνωση στόν Χριστιανό ἄνθρωπο σ' αὐτόν τόν κόσμο.**

Ἄς ξυπνήση ὁ Ἀγαθός Θεός ὅλους τούς ἀθέους, ὅλους τούς ἀπίστους. Ἄς κτυπήση τόν καθένα μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους. Μέ τόν κεραυνό τοῦ Οὐρανίου Ἐλέους μέσα στή συνείδηση, μέσα στή ψυχή. Ἄς ξυπνήση ὁ καθένας καί πορευθῆ στήν οὐράνια πατρίδα του, στήν οὐράνια τράπεζα ἀνάμεσα στούς ἁγίους ἀδελφούς του, τούς ἀγγέλους. Ἄς ζήση ἐκεῖ μαζί τους διά τῆς αἰωνίας Θείας Ἀληθείας, αἰωνίας Θείας Διακαιοσύνης καί ὅλων τῶν αἰωνίων οὐρανίων χαρῶν.

Κύριε, Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τό Ἅγιο Εὐαγγέλιο αὐτό. Σ' εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἀγαθή εἴδηση αὐτή. Γιατί δημιούργησες τόν ἄνθρωπο, νά μπορῆ νά νικήση κάθε ἁμαρτία καί κάθε διάβολο.

Σέ Σένα δόξα καί εὐχαριστία, πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰώνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.